

Svar:

1. Kommunernes Landsforening har i samarbejde med syv kommuner udarbejdet en analyse af kommunernes forventede udgifter til flygtninge i årene 1992 til 1997, og de indtægter i form af tilskud og refusioner, som kommunerne kan forvente i denne anledning. I analysen er det forudsat, at det antal flygtninge, der i starten af perioden har ophold i kommunen, fastholdes i alle årene, men år for år får en længere »anciennitet« målt i opholdslængde. Der forsøges på denne baggrund en total opgørelse af kommunernes udgifter og indtægter ved denne gruppe af flygtninge, hvor kommunerne gennem årene påvirkes af, at finansieringsreglerne ændrer sig med opholdstidens længde.

På grundlag af analysen konkluderes det, at det fremlagte lovforslag for så vidt angår det tilskud, som med en treårig aftrapning udbetales til kommuner med flygtninge med ophold ud over 6½ år, »ikke i tilstrækkeligt omfang kan modvirke det forventede udgiftspres på området«.

Analysen fra Kommunernes Landsforening er tankevækkende på flere punkter. Jeg mener dog *ikke*, at der i analysen fremkommer oplysninger, som taler for en anden udformning af finansieringsreglerne. Jeg skal nærmere begrunde denne vurdering i det følgende, hvoraf det vil fremgå, at analysen på *væsentlige punkter bør modificeres* i retning af en mere gunstig situation for flytningekommunerne.

Jeg anser i øvrigt ikke selve synsvinklen, hvor gruppen af flygtninge betragtes isoleret fra andre grupper i befolkningen, uanset hvor lang tid personerne har opholdt sig i landet, som frugtbar. Der lægges herved i realiteten op til en evig finansieringsmæssig forskelsbehandling. Det bør erindres, at disse flygtninge i vidt omfang vil have fået dansk statsborgerskab efter en 6-8 års ophold.

I det følgende skal jeg knytte yderligere kommentarer til analysen på tre punkter: det overordnede billede, i hvilken grad analysen kan opfattes som fuldstændig, samt endelig om talgrundlaget.

2. Helt *overordnet* kan det konstateres, at *lovforslaget – selv med de af KL anvendte forudsætninger – i alle tilfælde giver en lettelse for kommunerne*. Dette fremgår af oversigtstabelen på side 9 i analysen. forbedringen kan kon-

stateres, når kommunernes nettoudgifter i »model I« (nugældende finansieringsregler) sammenlignes med »model II« (lovforslagets finansieringsregler). Forbedringen observeres i *alle* kommuner om end med forskellig størrelse. Forbedringen bliver mere markant, hvis der ses på »model III« (lovforslagets finansieringsregler med en årlig udgiftsreduktion). En enkelt undtagelse er *Vejle Kommune* i 1992 og 1993, men Landsforeningen har efterfølgende meddelt, at tallene for *Vejle Kommune skal korrigeres* således, at der også her bliver tale om en forbedring (et overskud i model II i 1992 og 1993 på 0,05 og 0,03 pct. af beskatningsgrundlaget).

Hvad angår selve forløbet i udgifterne over perioden 1992 til 1997, har KL i »model II« antaget, at der overhovedet ikke sker nogen afgang fra kontanthjælpssystemet. Dette er dog modificeret i »model III«, hvor der antages en årlig afgang på 10 pct. svarende til, at 10 pct. af flygtningene bliver selvforsørgede. Der sondres således ikke i KL's beregninger mellem, hvor længe flygtningene har haft ophold i landet. Dette er derimod tilfældet i beregningsgrundlaget for lovforslaget, hvor der er regnet med, at i gennemsnit godt 87 pct. af flygtningene med ophold mellem 1½ og 6½ år modtager kontanthjælp, mens denne andel falder til 60 pct. efter 6½ år. Hvilket sæt af forudsætninger der er mest optimistisk, hvad angår selvforsørgelse, kan ikke umiddelbart afgøres, idet det beror på, hvorledes flygtningene er fordelt på opholdstider i den enkelte kommune. I tidligere svar til Socialudvalget er der redegjort for, hvorledes lovforslagets forudsætninger på dette punkt er dannet.

3. I Landsforeningens analyse er der lagt op til en *total, samlet opgørelse af udgifter og indtægter* ved flygtninge for den enkelte kommune. Der *mangler imidlertid flere poster* i en fuldstændig opgørelse, som ville forbedre regnskabet for de analyserede kommuner.

Således er der i analysen inddraget en del af virkningerne af det generelle udligningssystem, dvs. de udligningsordninger mellem kommuner, som ikke specifikt vedrører flygtninge. Der tages således korrekt højde for den del af udligningen, der vedrører *beskatningsgrundlag*. Derimod er den del af udligningssystemet, der vedrører *udgifter*, ikke med i analysen. Dette kan i nogen grad forsvares med, at